

Stephen Baxter a Eric Brown - Sluněnka

Jakmile Onara usoudila, že ostatní adepti na Učitele už spí, vykradla se z temné, zabedněné společné ložnice ven. Rázem se ocitla v záplavě jasného slunečního světla. Slunce jí stálo - jako obvykle - přímo nad hlavou a zářilo jako žlutý bod na modré nebeské báni.

Cítila, jak jí buší srdce a jak se jeho překotný tlukot přidává k hlasu v její hlavě, který jí říkal, že dělá něco zakázaného. Proplížila se západním křídlem budovy Učitelů po cestě, která vedla kolem sborovny. Skrčila se a proběhla pod dokořán rozevřenými okenicemi. Pár učitelů spát ještě nešlo a ona zaslechla hluboký hlas Učitele Malkena, který měl na starost právě ji.

Na kraji zahrady, kde ji skryla kukuřice, se zastavila. Před ní se táhly na jih do dále louky. Když vyrazila ze svého úkrytu v kukuřici a rozběhla se do svahu k lesu, věděla, že by stačilo, aby se jediný Učitel náhodou podíval z okna a hned by ji spatřil. Pomyšlení na to, co by v takovém případě následovalo, ji pobízelo k ještě většímu spěchu - samotka na týden nebo snad možná i bič. Vběhla do bezpečí lesa a celá udýchaná padla na zem za kmen stromu.

Upřeně pozorovala svah pod sebou a přejížděla pohledem krajinu až k severu. Ze svého místečka ve stínu viděla celé Údolí, které jako na dlani chovalo dřevěnou impozantní budovu Učitelů, a strakatý vzorek políček kolem. Terénu na členitosti ubíralo pražící slunce, protože jediná tmavá místa byly stíny pod většími stromy.

Když zabloudila pohledem po krajině dál na sever, viděla, jak políčka a nízké lesíky na vzdálenější straně Údolí splývají v jednom modrozeleném pásu a pak se nadobro ztrácejí v mlze. A za obzorem si to celá země namířila strmě vzhůru po obloze jako obrovská, rychle se zužující stěna pokrytá jezery a řekami.

Zaklonila hlavu a přimhouřila oči před ostrým slunečním světlem. Taktak, že rozeznala tenkou, rovnou čáru, která se táhla celou oblohou a procházela přímo kotoučem nehybného slunce. Celý Svět byl pás obtočený kolem slunce a tahle čára na nebi, modřejší než samotná obloha, byla jeho část ležící za sluncem - země, kde snad žili lidé jako v jejím Údolí, nebo možná nestvůry, jako byl Sok, který ji pronásledoval ve snech už od dětství.

Teď jí však dopadl na tvář stín a ona ucítila, jak se vzduch ochladil. Přes slunce se přehnala mračna a spolu s nimi mířilo v závratné výšce na sever i hejno ptáků. Takové migrace byly v jejím Světě doposud něco nevídaného a nikdo nevěděl, co to znamená. Nebo spíš jí to nikdo nechtěl říct.

Znovu se zahleděla na pás země, který se klenul nad obzorem na severu. Klouzala po něm pohledem dolů, až narazila na místo, kde se pás zničehonic ztenčoval tak, že téměř nebyl vidět. Toto Zúžení, jak slyšela Učitele tento jev nazývat, se objevilo před dvěma měsíci a vyvolalo mezi adepty spoustu dohadů a teorií.

Vypadalo to skoro, jako by se pás Světa natáhl až k prasknutí. Zachvěla se. Onaru samotnou Zúžení děsilo, protože to pro ni byla chyba ve struktuře Světa.

Když si odpočinula, vstala a lehce se rozběhla lesem. Teď už ji však nepoháněl strach, jen netrpělivost.

Doběhla až na mýtinu - mechem obrostlou roklinku zastíněnou listím vysoko nad její hlavou. Málokdy se stalo, že by zde byla dřív než Kallis - on do lesa patřil a mohl si dělat, co chtěl, kdežto ona musela vždycky čekat, až nadejde vhodná chvíle a ona bude moci ze své budovy utéct pryč. Teď, když byla sama, se cítila velice zranitelná. Co kdyby padla za oběť divokým rohatcům, kteří se toulali po lese? Nebo dokonce - po zádech jí přeběhl mráz - Sokovi?

Sama se v duchu okřikla, že se chová jako děcko. Copak jí Kallis neříkal, že se rohatci člověka bojí? A Sok bylo přeci stvoření z legend. Sáhla si na těsný kožený pásek kolem krku, který jí lovec dal na jejich první schůzce.

Ucítila na krku jakýsi dotek a vyskočila leknutím. "Kallisi! Ty lumpe!" Vrhla se mu kolem krku a on se zatím smál tomu, jak se ho lekla.

Pak se od ní odtáhl a upřel na ni své jasně modré oči v opálené tváři. I přes své nadšení si všimla, že byl v jeho výrazu jakýsi odstup. "Pojď," řekl. "Posledně jsme se bavili o těch zvláštních úkazech. Ty mraky, vítr ze severu. Teď bych ti chtěl ukázat něco ještě divnějšího."

Bez dalších řečí ji vzal za ruku a táhl ji za sebou lesem na východ.

Lehce běželi lesním podrostem, Kallisovi slabě vrzal samostříl o koženou kazajku a jeho kroky byly lehké jako kroky lovce. Cítila, jak její ruku drží pevným, ale jemným stiskem jako nějakého drobného ptáčka.

Museli uběhnout několik mil. Brzy Onara poznala, že se blíží k východnímu konci lesa. I přes Kallisův uklidňující úsměv cítila v jeho chování nervozitu. Přemýšlela, zda si s ní chce promluvit o tom, co jí sdělil před třemi spánky, a to, že se ještě s několika Lovci chystají odjet pryč. Doufala, že už ho ten nápad pustil. Neodkázala si bez svého milence představit ani pár dní.

Les prořídł. Mohutné prastaré stromy se vytratily a nahradily je keře. Kallis ji vzal kolem ramen a vedl ji ke kraji lesa. Vyšplhali do vysokého náspu a pak se zahleděli do údolí, které se otevíralo do široké pláně.

Podívala se na sever, na oblohu. Mraky už byly pryč a Zúžení bylo vidět ještě zřetelněji než předtím. Že by bylo blíž? Cestovalo snad Zúžení po celé délce pásu Světa směrem k ní?

Kallis ukázal kamsi na svah kopce daleko na východě. "Podívej. Vidiš je?"

Spatřila cosi, co nejprve považovala za mračno plížící se sluncem zalitou krajinou. Pak však náhle změnilo tvar - na mračno nezvykle rychle - a proměnilo se z dlouhé elipsy na jakousi zdeformovanou kaňku. Poté změnilo i směr a rozlilo se jako hustá kapalina do údolí.

"Co to je?"

"Rohatci, Onaro. Obrovské stádo rohatců." Teď spatřila v jeho opálené tváři skutečnou starost. "Je to přesně tak, jak jsem ti říkal. Utíkají ze svých revírů pryč. A ne jenom oni. Ostatní zvířata taky. Všechno, co lovíme. Všechno, co nutně potřebujeme k životu. Všechno utíká pryč." Kallis se znepokojeně podíval dolů na ni. "Zima," řekl, jako by zkoušel neznámé slovo teprve používat. "Říkala jsi mi, že se *blíží Zima* - že právě Zima v tom všem vězí. Zjistila jsi, co je ta Zima zač?"

Vyhnula se očima jeho pohledu. "Promiň. Zkoušela jsem to. Jenže Učitel Malken mi nic neřekne. Něco ví - já vím, že něco ví - ale všechno si to nechává pro sebe."

Po všech těch letech si začínala uvědomovat, že ji Učitelé naučili jen o málo víc než základy čtení a psaní. Jistě - studovala geometrii Světa a četla básně o dávných dobách a hry o všedním životě předků, ale ani v této literatuře nebyly skoro žádné důležité informace. Už jí došlo, že minulost lidí je uzavřená kniha a teď začínala pomalu chápat, že stejně uzavřená je pro ni i budoucnost. Dokonce ani o něčem tak zásadním a nebezpečném, jako byla tahle prapodivná Zima, nedokázala zjistit víc než jen pár útržkovitých vědomostí.

"Zima je... podle mě to je období stínu, chladu. Tmy." Odmlčela se. "Taky jsem pochopila, že je ta Zima nebezpečná."

Kallis si opovržlivě odfrkl. "Nebezpečná? Jak může být stín nebezpečný? Nebo tma. Tma je, když zavřu oči nebo se pořádně zabeďnu u sebe v chatě. A co je chlad? Teplo znám. Ale jak si mám představit chlad?" Zavrtěl hlavou. "Život bez tepla?"

"Kallisi, v budově Učitelů se děje mnohem víc věcí. Zvláštních věcí. Za posledních šest spánků mi zmizeli tři kamarádi. Jeden den byli s námi a pak byli pryč. Nikdo nám neřekl proč. Almora... moje nejlepší kamarádka. A je pryč."

Podíval se na ni. "Mohlo by to mít něco společného s...", ukázal na mraky a na prchající rohatce, "s tímhle?"

"Já nevím - ale možná ano. Všechny ty zvláštní věci se dějí naráz - třeba mezi nimi je nějaká spojitost. Taky Učitelé zmizeli. Chvilí jsou takoví jako pomalí a zesláblí a pak jsou pryč." Snažila se vzpomenout si, jestli Almora nevypadala nemocná. Ničeho zvláštního si nevšimla. Možná byla její kamarádka zamlklá a roztěkaná. Nebo si to v tom teď sama třeba všechno jen hledá.

Kallis řekl: "Učitelé určitě něco vědí. To mi nikdo nevymluví. Jeli jsme na sever Zeleným údolím, už to budou tak dva spánky. A viděli jsme pole, které Učitelé bedlivě střežili. Ty rostliny, co tam rostly, jsem ještě nikdy neviděl. Byly vysoké a měly krvavě rudé květy. Měli jsme prý jet okamžitě dál. Strážce měly samostříly."

Chvilí stáli a dívali se do údolí.

Chtěla se ho zeptat, zda se už rozhodl odjet s Lovci, ale slova jí uvízla v hrdle. Kallis jí položil ruku na kříž a začal jí masírovat svaly kolem páteře tak, jak věděl, že to má ráda. Pokusila se zapomenout na to, co je možná čeká, otočila se a našla svými rty jeho.

Zavedl ji k travnatému svahu, na kterém se pak milovali. Kallis byl něžný a opatrný jako vždy, jako by Onara byla nějaká křehká věc, která by se mohla při neopatrném zacházení rozbít. Dokonce i tehdy, když dosáhl vrcholu, se ovládal - jeho něhu ještě zvýrazňovalo jeho mohutné tělo. Její obavy se sice na chvíli rozplynuly, ale vrátily se téměř vzápětí, když leželi vedle sebe a sledovali, jak se sluneční paprsky prodírají mezi vrcholky stromů.

Onaře viselo nad hlavou z jedné větve několik zámotků sluněnek. Zámotky byly vytvořené teprve zčásti - v zářii slunce se koupaly malé, otevřené chuchvalce pavučin -a uvnitř každého byla vidět trpělivě pracující larva. Onara chvíli jejich nepatrné pohyby sledovala a pak se jimi nechala naprosto pohltit. Jedna larva pracovala mnohem pomaleji než ostatní. Její zámotek ještě nebyl hotový ani z poloviny. Ukázala to Kallisovi.

Usmál se. "Té se asi nechce stát se sluněnkou," řekl. "Možná je ráda, že je larva."

"Nebo se možná bojí změny. Změny asi nemá rád nikdo."

Rozhostilo se dlouhé ticho, ale ona věděla, na co Kallis myslí.

"Kallisi."

"Hmmm?"

"Co to, jak jsi říkal předtím o tom odjezdu?"

Povzdechl si. "Lovci musí pryč. *Zvířata* nám utekla na jih, tak jedeme za nimi, do hor." Zlehka ji pocuchal ve vlasech. "My jsme Lovci, Onaro. Nám k životu kukuřice nestačí."

"Ale copak se dá před Zimou utéct?"

Zamračil se. "To nevím. Ale co bysme měli jinak dělat? Kam jinam bysme měli utíkat? Na Okraj?"

"Na Okraj?" zopakovala po něm vylekaně. Okraj byly nepřístupné hory - jak se alespoň říkalo - na východním a západním konci Světa a žila v nich zvláštní *zvířata*, podivní lidé a *Sokové*. Sama už o Okraji slyšela hodně hrůzostrašných zkazek, které byly bezpochyby většinou vymyšlené, aby se jimi mohly strašit děti, a aby dospělí nebloudili nikam příliš daleko. Ale kdyby byla pravda jen desetina z toho...

"Z Okraje se prý nikdo ještě nevrátil."

Odměřeným tónem jí řekl: "A to má z tebe být jednou Učitel. Copak znáš někoho, kdo tam doopravdy byl?" Když na to nic neříkala, pokračoval: "Vypráví se přeci i jiné věci. I Lovci mají své legendy a příběhy o bojovnících, kteří bloudili celé dny pustinou a za ní objevili překrásnou krajinu a hojná loviště. Kdo ví, co z toho je pravda?"

Vzal ji za ruku. "Pojeď se mnou, Onaro. Těch studií nech. Sama jsi přeci říkala, že už tu vaši budovu nenávidíš k smrti."

"Takže už se nevrátíte?"

"Kdo ví, co bude? Pokud je ta Zima tak nebezpečná, jak myslíš ty. Já chci, abys jela se mnou, Onaro."

"Já nevím! Potřebuju si to rozmyslet. Děje se tolik divných věcí. Takovou dobu měl můj život svůj řád a pravidla. A teď je všechno jinak."

"Odjízím první hodinu za dva spánky," řekl Kallis a v jeho hlase znělo ultimátum. "Sejdeme se na té mýtině."

Do volání na snídani zbývala ještě hodina. Onara ležela na lůžku v zatemněné místnosti a nemohla spát. Až se bude mít učit, bude unavená a určitě jí to dají pocítit i Učitelé, ale ona se už jejich důtek nebála. Události ji zanesly daleko za to, kdy pro ni byly malicherné zákony Učitelů něco neporušitelného. Čekaly ji velké změny, ať už pojedje s Kallisem nebo ne. Dotkla se pásku na krku a zvažovala, co asi přinese budoucnost.

Až příště vstanu, napadlo ji, budu se muset rozhodnout, jestli mám odjet s Kallisem, nebo ne.

Do práce se dala velice časně. Seděla sama v dlouhé chodbě a prokousávala se jedním dílem nezáživných legend. Brzy se začala nudit. Už tento materiál jednou četla a teď si ho měla vštípit do paměti. *Stejně jako tak často poslední dobou jsem nezjistila vůbec nic*, říkala si v duchu.

Chodbou se prohnal závan horkého větru a obrátil listy v tlusté knize na stole -

"Onaro!"

Vyskočila.

Vedle stolu stál Učitel Malken a usmíval se na ni. "Jsi moje nejlepší žákyně, Onaro. V tak raném věku je tolik talentu snad i škoda." Bylo to, jako by mluvil sám k sobě a navíc vypadal ustaraně, jako by ho něco trápilo. Učitel Malken byl vysoký a bohaté tmavé vlasy měl sčesané z vysokého čela dozadu. Na sobě měl tradiční bílý háv Učitele. Spousta děvčat ho Onaře záviděla a nechápala, jak k němu může být tak netečná.

Teď na ni hleděl pronikavým pohledem svých hlubokých očí. Viděla v nich touhu, která pro ni nebyla ničím novým, ale která jí stále znervózňovala.

"Těch knih už bylo dost. Pojď se mnou, Onaro. Musím ti ukázat něco nového. Pravdu."

Jako by jí četl myšlenky. Zůstala na něj vyjeveně zírat.

Učitel Malken ji odvedl do stájí a tam si vybral jednoho rohatce. Když ji vybídl, vyšplhala se na široké sedlo za něj. Vyjeli z budovy a pomalu mířili do hor, které lemovaly Údolí na západě, a pak úzkou soutěskou za ně do míst, která Onara v životě neviděla,

Krajina zde byla rovná a vyschlá a chyběla zde voda i jakýkoliv život. Na Onaru krajina působila nesmírně starým dojmem. Sluneční svit zde byl cítit téměř jako hmota a ke staré, mrtvé krajině ji doslova přibíjel. Rohatci se od kopyt zvedala mračna žlutého prachu, takže si Onara musela kolem úst omotat šátek. Nedokázala myslet na nic jiného než na zápach unaveného, starého rohatce, který si razil nemilosrdnou sluneční výhnní cestu stále dál.

"Kam to jedeme, Učiteli Malkene?"

Pozvedl ruku na znamení, aby byla zticha a ještě chvíli vyčkala.

Cesta je zavedla až do širokého údolí, na jehož konci Onara rozeznamenala nízkou kamennou budovu. Jak se k ní blížili, spatřila i to, že budovu hlídají mladí Učitelé s luky.

Učitel Malken slezl z rohatce a pak pomohl dolů i Onaře. Ta se před budovou zastavila. Z dálky vypadala malá, ale teď se nad ní tyčila, temná a mohutná jako stavby, které viděla na kresbách ve starých dějepisných knížkách.

Učitel ji vzal za ruku a před zraky stráží ji odvedl do šerého předsálí. Ve světle pochodní bylo vidět úzké schodiště vedoucí kamsi dolů. Opatrně sestupovali po schodech, až došli k jednolité kamenné stěně.

Pak se, jakoby kouzlem, část stěny odsunula stranou, a objevila se místnost zalitá světlem.

Onara jen stála a zírala.

Ve středu místnosti stál stůl a dvě křesla z bílého, skále podobného materiálu, jako by byla vytesána ze samotné podlahy. Učitel Malken vybídl Onaru, aby vešla dovnitř. Po studeném, bílém kameni zapleskaly její sandály.

Na stole stály dva poháry.

"Co je to za místo?" zeptala se.

"To postavili naši dávní předkové. K čemu to sloužilo původně, to už nevíme." Učitel Malken ukázal na poháry. "Vypij se mnou, prosím tě, to víno."

Pak jeden pohár vzal, usmál se na ni a napil se. Onara zdvihla oběma rukama - pohár byl velký a těžký - krvavě rudou tekutinu ke rtům a napila se. Nápoj byl sladký a hustý jako sirup.

Jak jí tekutina klouzala do žaludku, cítila, že se jí v útrokách rozhostil chlad. Byl to intenzivní, nepříjemný pocit - jako by se jí v tu chvíli něco zmocnilo. Postavila pohár zase na stůl a prohlédla si usazeninu, která zůstala na dně.

"Co to je?"

"Makové víno. Nic jiného." Usmál se na ni. "Onaro, celou dobu jsem tě sledoval, jak dospíváš, až do doby, abys pochopila, že existují záhady, na které naše učení nestačí. Teď už jsi připravená dozvědět se víc. Musíš mít spoustu otázek."

Konečně, řekla si v duchu. Nebylo jí však jasné, proč ji pozval sem - proč teď, najednou, s ní mohl mluvit na rovinu. Co s ní měl v plánu?

"Co je to Zúžení?" vyhrkla. "A Zima? Jednou jsem zaslechla, jak se o Zimě bavili dva Učitelé."

"Pochop, že i když sice známe mnohá prastará učení, některé záhady se našim znalostem stále ještě vymykají. Víme, že každých třicet generací zemi ovládne Zima -"

"Takže Zima opravdu existuje?"

"Jistěže existuje, děvče. Je to období, kdy třicet generací nesvítí slunce a je tak chladno, že na zemi nevydrží žádný život. Zúžení příchoď Zimy předpovídá a Učitelé se připravují-"

"Učitelé chodí sem dolů," skočila mu do řeči Onara. "Takže tady můžeme Zimu přečkat?"

Její Učitel mírně naklonil hlavu. "Ano. Teď pojď za mnou, tudy." Ukázal na bílou zeď a ta, když se k ní přiblížil, se odsunula stranou.

Onara šla za svým Učitelem do další, mnohem větší místnosti. V téhle nebylo nic, jen téměř celou jednu její stěnu zabíral obraz.

Onara se roztřásla.

"Jen běž," řekl Malken. "Pořádně si to prohlédni. Je to jen obraz. Nic ti neudělá."

Onara se k obrazu přiblížila a zjistila, že vůbec není namalovaný. Na to byly detaily příliš jemné, příliš realistické. Bylo to, jako by nějaký skutečný výjev v okamžiku ztuhl, někdo ho vytesal do kamenného bloku a ten pak vsadil do stěny. Marně si lámala hlavu nad tím, jak tento výtvar vznikl.

Byla zde zachycená nestvůra. Měla dvě silné nohy a mohutné, nepřírozeně dlouhé paže. Hrudník i hlavu měl tvar odporně zduřelou. Na obličejích měl modrou chitinovou masku a z ní na Onaru upíral černé oči. Vypadal téměř jako člověk: Byl sice děsivě zdeformovaný, ale jeho podobnost s člověkem celkovému dojmů ještě dodávala na hrůzostrašnosti.

Poznala příšeru z tisíce legend. Tohle byl Sok - byl stejně strašlivý jako ve všech jejích děsivých snech z dětství, ale navíc byl díky svému prazvláštnímu vyobrazení skutečný.

Zaslechla uklidňující hlas Učitele Malkena, "Náš Svět je pevnost," říkal. "Pevnost světla. A kolem této pevnosti se potulují nestvůry, jako je tahle. Jako Sok."

"Ale co je ta nestvůra zač? Odkud se tady objevila? Jak -"

Položil jí na rty prst a umlčel ji. "V dávných dobách jsme s těmito démony bojovali. Zvítězili jsme - nebo spíš přežili - ale za strašlivou cenu.

Kdysi jsme, Onaro, obývali Svět po celé jeho délce. Teď na něm jsou jen roztroušené skupinky Učitelů, Farmářů a Lovců. Celé generace nás Svět udržuje naživu a umožňuje nám pohodlný život, ale pak, abychom přečkali Zimu, musíme podniknout - ehm, jistě extrémní kroky."

Přešel k zadní stěně a prošel dalšími zázračnými dveřmi. Onara za ním. Stanuli na prahu doposud největší místnosti - v dlouhé síni s nízkým stropem, jejíž konec se ztrácel v dálce. Podél obou stěn se táhly řady bílých zámotků ve tvaru larev sluněnek.

Onara se zastavila ve dveřích a zdráhala se vstoupit dovnitř. Učitel Malken, stojící před ní, se k ní otočil a natáhl k ní ruku. "Pojď, není se čeho bát."

Uchopila jeho ruku a došla s ním k prvnímu zámotku. Tam se jí zvedl žaludek. Nehybné tělo uvnitř bylo napučené a jeho kůže měla namodralý odstín. Ani tyto změny jí však nezabránilly v tom, aby poznala, o koho jde.

"Učitel Greer!" Greer byl osobní Učitel Almory.

Ale to už ji Učitel Malken táhl k dalšímu zámotku. Onara se musela přinutit, aby ho následovala, neboť už věděla, co uvidí.

Přesně tak, v zámotku byla Almora, stejně modrá a nafouklá jako její Učitel. Byla skrčená - skoro jako dítě, napadlo Onaru. Přesto však měla paže pokroucené, modrý obličej zdeformovaný a ústa otevřená dokořán jako ve výkřiku.

"Ona je mrtvá?"

Učitel Malken zavrtěl hlavou. "Ona jen... spí. Neumřela, jen se na ní vytvářejí cysty. Po Zimě, až začne zase svítit slunce, se Almora i ostatní probudí a znovu vybudují naši společnost."

Onara fascinovaně přejela pohledem celou místnost. Rychle si spočítala, že podél stěn visí zhruba tisíc zámotků.

Tisíc! Vždyť přece Farmáři, Lovci - v Údolí musí být aspoň desetkrát tolik lidí! "Ale co ti ostatní?"

Jeho vysoká postava se autoritativně tyčila nad ní. Tiše řekl: "Obávám se, že jich spousta zahyne, až teplota klesne a Údolí zapadne sněhem."

Nechápavě na něj zírала. "Takže necháte někoho umřít?" zeptala se nevěřičně.

"Tak tomu odjakživa bylo."

"Ale to je..." Vrtěla hlavou nad tím, co právě řekl. "To je barbarství." Snažila se uklidnit myšlenky a zformulovat tu spoustu otázek, která se jí rázem vynořila v hlavě. Uvědomovala si, že na ni Učitel Malken upírá tajemný, nevyzpytatelný pohled.

"Proč byl Svět vytvořen tak, že přes Zimu tolik lidí zahyne?"

Shlížel na ni dolů. "Protože Svět nebyl postaven lidmi," vysvětlil jí. "Takže nebyl ani postaven pro ně. Před mnoha a mnoha lety přišli lidé z hvězd v obrovských lodích. A našli tento artefakt, tento Svět, prázdný. Už to bylo dlouho, co ho jeho stvořitelé z neznámého důvodu opustili. My jsme se na tomto Světě usadili. Bojovali jsme se Soky. Během generací jsme ztratili možnost cestovat za hranice Světa - možná někdy v průběhu té války." Položil Onaře ruku na rameno. "Kdysi dávno, když jsme se snažili přechkat Zimu, jsme zjistili, jak sklízet mák a dělat z něj víno. Když se pořádně zavřeme v téhle hrobce, prospíme Zimu jako celé generace Učitelů před námi. A až znovu vysvitne slunce..."

Onara na něj vytřeštila oči. "My...?" Cítila, jak jí z tváře vyprchala krev. *Už jsem to víno vypila*, uvědomila si. *Už*.

"Teď se ze mě musí stát to, co z ní? Z Almory?"

"Jako Učitelé máme na zámotky přednostní právo. Bude to úplně nový Svět, Onaro." Jeho ruka jí na rameni najednou ztěžkla. "Ty a já - spolu v čistém, novém Světě."

Okenicemi společné ložnice cloumal silný vítr.

Onara nemohla spát. Ležela na lůžku a přemýšlela o všem, co se jí stalo. O rozhodnutí, které bude muset ještě učinit. Učitel Malken jí slíbil, že ji *zachrání* před jistou smrtí, která by ji čekala v Údolí. Jenže jí se pořád vracel pohled na Almoru a Greera, modré a nafouklé, a ona cítila jen hrůzu.

Myslela na Kallise a na ostatní, kteří budou zanecháni napospas smrti. Ale třeba se Učitel Malken mýlil. Možná se dalo na povrchu nějak přežít.

Kromě toho - překvapila sama sebe zjištěním, když se zeptala svého srdce - by radši zemřela se svým milovaným, než aby strávila zbytek života s Učitelem Malkenem.

Když ostatní adepti usnuli, vytratila se Onara z ložnice naposledy.

Doběhla k mýtině v lese. Tentokrát na ni toto místo nepůsobilo tak přátelsky jako obvykle. Shora na ni pražilo ostré světlo a vrcholky stromů se zmítaly ve větru. Kallis už na ni čekal, ruce složené na prsou. Měl v obličejí kamenný výraz a ustaraný pohled. Viděla v jeho tváři lásku a určitě i něhu, ale zároveň i odhodlání, které jí nahánělo strach.

"Takže?" Jeho hlas zněl tvrdě. "Rozhodla ses?"

"Musíme pryč, Kallisi."

"Já vím. Však jsem ti říkal - hory na jihu. Už na nás čeká rohatec. Můžeme tam být za -"

"Ne!" Rozhodnost v jejím hlase ji samotnou překvapila. "Ty to nechápeš." Rychle mu řekla všechno, co se dozvěděla od Učitele Malkena - o hrobce v poušti i o makovém víně.

"Před Zúžením se utéct nedá, Kallisi." Vzala jeho ruce do svých a přitáhla ho k sobě. "Musíš se s tím smířit. Pokud se poženete za stády, tak vás to zabije, tebe i ostatní - mnohem dříve, než dojedete do hor. A ani tam byste stejně nebyli v bezpečí."

"Tak umřeme. Všichni až na Učitele a na ty, které se oni rozhodnou zachránit. To se není co divit, že si ty máky tak hlídají! Copak by to nešlo jinak?" Nechal ruce klesnout, přejel prsty po luku a oči mu ztvrdly vzteky. "To by nemohli vypěstovat víc máku, aby ho bylo dost pro všechny? Ne, jasně, že ne. Chtějí si pěkně vybrat, kdo s nima v tom novém Světě bude. Aby je někdo náhodou nepřipravil o moc."

Chut' vína, které nic netušíc vypila, Onaru páčila v ústech. Jako by cítila, jak ji tíží v žaludku. Cítila se provinile, jako by Kallise zradila. "To už je teď všechno jedno, Kallisi, mě už Učitelé ani jejich makové víno nezajímají."

Tentokrát bylo vidět, že se přemáhá, aby svůj vztek zkrotit. "Ale tebe to zajímat musí, Onaro. Poslouchej mě. Vrať se -"

"Ne!"

"Musíš. Jestli tě ten úkryt a to víno z máku zachrání, tak se musíš vrátit."

Vzpomněla si, jak se na ni Malken díval. "To radši umřu s tebou, než abych se tam vrátila!" Ustoupila od něj o krok. "A nezkoušej mě k ničemu nutit, Kallisi!"

Chvilí váhal a prohlížel si ji. Pak se usmál. "Na to tě znám moc dobře," řekl.

Najednou si uvědomila - zničehonic - že se změnil sklon slunečních paprsků a že se mu po tváři ženou stíny. Nad nimi se listím prodíral vítr.

Jedna větev praskla a zřítíla se na zem ani ne dva kroky od nich. Onara se přitiskla ke Kallisovi.

"Takže tohle je konec?" zeptal se jí. "Konec Světa?"

"Možná je to začátek konce," zašeptala. "Pojď!"

Utíkali lesem od budovy Učitelů pryč. Vypadalo to, jako by se jim pod nohama třásla celá země. Burácela hlubokým basem jako zraněný rohatec. Onaře najednou připadalo všechno kolem křehké. Svět byl přece jen prstenec ze země a vzduchu, který obtačel slunce stejně jako jí obtačel krk její náhrdelník.

Její pohled upoutala potměšilá obloha. Přes slunce se hnaly mraky. Podívala se na sever, přejela pohledem až na druhou stranu Světa, která se tyčila nad obzorem -

Zalapala po dechu. *Zúžení bylo pryč*. Kolo Světa se klenulo nad prázdným prostorem, hladké a neporušené a jeho vzdálená jezera se blyštěla v záři slunce.

"Co je?" zeptal se Kallis.

"Támhle v dálce, ten pás země na obloze. Nevidíš? Zúžení je pryč!"

Díval se na ni s otevřenými ústy.

"Nebo možná," řekla jakoby pro sebe, "se to Zúžení jen přesunulo níž, nám z dohledu, do mlhy kolem obzoru. Obíhá kolem slunce a teď se přemístilo z oblohy na zem jako obrovské zvíře, které si razí cestu k nám."

"Musíme pryč," řekl Kallis. Musel hodně křičet, aby přehlušil kvílení větru. "A je jen jedno místo, kam můžeme jet. Musíme se zkusit dostat na Okraj, Onaro."

Vyrazila jako omámená za ním.

Na kraji lesa na ně čekal Kallisův rohatec uvázaný ke stromu. Nedočkavě je sledoval, zjevně vyvedený z míry otřesy půdy. Přes hrby měl přehozené vaky se zásobami. Když ho Kallis odvázel, vyrazil s nimi rychle na východ - k nejbližšímu Okraji Světa. Bylo to mladé, zdravé zvíře, přivyklé pohybu - ne jako utahaní staří rohatci Učitelů - a běželo s nimi rychle.

Když se dostali až na vrchol kopce, který lemoval Údolí, Kallis rohatci přitáhl otěže. Onara údolíčko, ve kterém vyrůstala, přelétla pohledem.

Zmocnil se jí zvláštní, dosud nepoznaný pocit, ale už bylo pozdě obrátit se a vydat se zpátky. Živě si dokázala představit, jak by ji Učitel Malken potrestal za to, že od něj utekla. Navíc viděla, že už její domov není, co býval. Ohrady a chatrné dřevěné budovy se třásly pod poryvy větru a otřesy půdy. Tu a tam se lidé z přilehlých farem snažili škody napravit a pomoci zraněným. Většinou to však vypadalo, že Farmáři mezi vši tou zkázou jen přechází sem a tam a upírají zrak k obloze, která je tak náhle zradila.

Kallis ji chytil za ruku. "Těm teď už nepomůžeme. Možná už nepomůžeme ani sami sobě."

Cítila, jak v ní narůstá vztek. "Ale vždyť oni čekají na smrt. Tvoji lidé se aspoň o něco snaží. Zkouší před tím utéct."

"To jen kvůli tomu, že Lovci odjakživa cestovali. Podívej," ukázal k budově uprostřed Údolí. Onara rozeznala pohyb, jak Učitelé v bílých róbách prchali z budov pryč směrem ke kamenné hrobce v poušti.

"Učitelé trošku zaspali," zabručel Kallis.

"Chce se mi z nich zvracet," řekla Onara. Obrátila se k Údolí zády a Kallis rohatce znovu pobídl.

Putovali neskutečně dlouho.

Vypadalo to, že se rohatec nikdy neunaví. Několikrát jeho nekonečný monotónní pohyb Onaru ukolébal, takže upadla do nepohodlného spánku, v němž kolem ní kvíleli démoni země a větru. Pokaždé se z něj probudila a zjistila, že má ruce stále ještě pevně sevřené kolem Kallisovy mohutné hrudi a mezi stehny že pořád cítí hrubé chlupy na rohatcových zádech.

Neustále se vzdalovali od Údolí. Už byli tak daleko, spočítala si zemdlená Onara, že mohli ujet tak deset nebo dvanáct Údolí naskládaných za sebe. Krajina se nijak neměnila - stále ta povědomá mozaika jezer, nízkých kopců a lesů - i když byla stále divočejší.

Podivné úkazy nezmizely. Po obloze se stále hnala mračna a země se chvěla jako kůže bubnu. Jednou se museli uchýlit do mlází, když se těsně před nimi jako tornádo vířící prach a provázené puchem srsti a dusotem kopyt přehnalo stádo rohatců. Jejich zvíře sebou škubalo, jak se ke svým druhům chtělo přidat, ale Kallis mu zakryl trojitě nozdry dlaní a polohlasem ho uklidňoval.

Žádné lidi nepotkali, ačkoliv občas v krajině narazili na jakési pravoúhlé obrysy, které kdysi mohly ohraničovat pole, a měli spoustu rozvalin staveb, které mohly sloužit k podobným účelům jako přístřešek Učitelů. "Takže se potvrdila další legenda," řekla Onara Kallisovi. "Kdysi byla země za Údolím opravdu plná lidí. Možná byli lidé po celé délce Světa. Obrovský kruh lidí kolem slunce."

Jakou ironií bylo, že se toho tolik dozvíдалa teď, když měla co nevidět zemřít.

Postupně ji cesta stále více vyčerpávala a ona cítila, jak jí myšlenky bloudí stále dál a dál mimo dosah. Krajina kolem se změnila. Teď byla pustá a bez staveb a bez vegetace. Občas z tenkého příkrovu půdy a prachu trčely holé skály jako obnažené kosti Světa. Onaru začalo píchat na prsou. Začínala dýchat ztěžka, jako by jí řídký vzduch nestačil. Nejdřív si myslela, že má potíže jen ona, ale brzy zjistila, že má stejné problémy i Kallis. Dokonce i rohatec sípal a od velkých nozder mu stoupala pára.

Konečně pro ni ztratila význam minulost i budoucnost. Zbyla jen nekonečná přítomnost, rohatec pod ní a široká, anonymní záda muže sedícího před ní.

Celá rozlámaná se probrala z lehkého spánku a zjistila, že se krajina kolem nich rapidně změnila. Rohatec teď bušil kopyty do tvrdé země. Nebyla zde tráva ani půda. Jen jakási nevýrazná hmota, která neodrážela žádné světlo - jako vyschlé dřevo. Onara se otočila a podívala se, kudy sem přijeli.

Připadalo jí, jako by stoupali do svahu. Země za nimi strmě klesala, ale ona přitom věděla, že zde žádné hory nebyly. Když se ohlédla, viděla na několik desítek mil daleko. Krajina byla posetá klikatícími se řekami, jezery a zelenými pásy lesů. Všude se nadouvaly kopce, takže to vypadalo, jako by celá krajina byla odlitá v jedné obrovské formě. To všechno vypadalo normálně, pomyslela si. Všechno bylo pevné, pohostinné a věčné a na všechno pražily kolmé paprsky slunce. Celý Svět se však za ní tyčil jako překocení stůl - všechno: stromy, kopce a řeky, to všechno se naklánělo pod hrozivým úhlem. Bylo to, jako by byla u vrcholku několik set mil vysokého kopce.

A když se podívala před sebe, spatřila nedaleko před sebou obzor jako čáru zalitou v tmavé modři.

Kallis přitáhl rohatci otěže a pak se obrátil k ní. "Já to nechápu." Vypadal vylekaně. "Jak to, že se Svět takhle naklání? To spadneme dolů?"

Prohlédla si ho. Na zpoceně tváři mu ulpěl prach, který zvýrazňoval ustarané vrásky. "Podle mě se Svět nenaklání," řekla. Měla zastřený hlas a myšlenky se jí táhly nesmírně pomalu. Snažila se vzpomenout si, co se o geometrii Světa naučila od Učitelů. "Celá plocha Světa nás k sobě přitahuje a drží nás tady. Kdyby to tak nebylo -" mávla rukama, "- tak bysme odletěli pryč. A teď, jak se blížíme k Okraji, leží většina hmoty Světa za námi. A táhne nás k sobě. Takže nám připadá, jako by byla nakloněná. Chce nás stáhnout zpátky do svého středu." Dívala se na něj a všimla si, že se jí zrak mírně rozostřil. "Vidíš? Tohle nám připadá jako nějaká hora, ale přitom to hora vůbec není." Takhle možná vznikly všechny ty legendy o neviditelných horách, které ohraničují Svět, napadlo ji.

Pohled, který upíral on na ni, byl nechápavý, vystrašený, ale stále plný něhy.

Onara ucítila, jak se země pod nimi chvěje. Rohatec sebou vyděšeně trhl. Chvění bylo silné. Cítila ho až v kostech. Nad hlavou se jí přes slunce hnala divoce se převalující mračna. Ve vzduchu byla cítit jakási nestabilita, jako by se chystala jakási obrovská změna.

"Podívej," řekl Kallis a někam ukázal.

Na severu se detaily krajiny jako obvykle ztrácely v dáli, kopce, údolí a lesy splývaly v modrém nejasném pásu - ale teď se země na severu převracela na bok, takže se hory, jezera a lesy na vzniklém svahu jen tak tak udržely.

Onara spatřila, že se celá krajina převrací. Se všemi svými stromy a jezery, jako by nebyla o nic pevnější než obyčejná stuha.

Její otupění i bolest v hrudníku rázem zahnilo zděšení. Konečně to všechno pochopila.

Kallis zaklel. "Co je za hrůzu zase tohle?"

Onaře se na pokraji jejího zorného pole roztančily tmavé skvrny. Dělal jí potíže soustředit se a Kallisova zbednělost ji rozčilovala čím dál víc. "Je to obrovská smyčka."

"Tak to je po nás," hlesl Kallis. "Jak bysme mohli něco takového přežít?"

"To já nevím," řekla. "Ale musíme to zkusit. Dostali jsme se až sem. Přeci to nevzdáš jako ostatní."

Usmál se na ni přes svou masku prachu a zděšení a ona znovu spatřila hocha, kterého v lese tak milovala. Podíval se na svah - zdánlivý svah - před nimi. "Támhle nahore." Ukázal tím směrem. V hladké stěně tam byla mezera. "Myslíš, že to je průsmyk mezi těma horama?"

"Tady žádný hory nejsou," zasípala a hledala vhodná slova, kterými by mu to mohla vysvětlit. "Takže tam není ani průsmyk. Všechno to je geometrie -"

"Geometrie nebo ne, zkusíme to tam," řekl. Rázně rohatce plácnul, aby ho znovu popohnal.

Zvíře se po tvrdém povrchu rozdusalo, až Onara málem spadla. Přitiskla se Kallisovi na záda a ztěžka dýchala.

Jak stoupali výš a výš, nakláněla se rohatci země pod kopyty - jak to alespoň vypadalo - čím dál víc. Vzduch byl pořád řidší a modř na obloze stále více temněla.

Obrovské Zúžení - nebo smyčka - se hnalo směrem k nim. Celá krajina se nadouvala jako nějaká překrásná, bizarní socha s pečlivě vypracovanými detaily. Onara dokonce rozeznávala i slabou modrošedou vrstvu vzduchu, který obaloval krajinu a teď se zdvihal s ní. Materiál Světa byl evidentně tak tvárný, že se po něm tato smyčka mohla přemísťovat, ale bylo vidět, že křehká sféra života na Světě je odolná mnohem méně. Onara viděla, jak se řeky vylévají z koryt a zaplavují okolí, jak jsou lesy drceny napadrt' a že na několika místech vzplály požáry.

Navzdory nebezpečí, které jim hrozilo - navzdory jejich evidentně beznadějně situaci - cítila, že čím víc toho chápe, zmocňuje se jí stále větší nadšení. Náš Svět je jako obruč, to ví každé malé dítě - říkala si v duchu - jenže ta obruč je překroucená. A ta smyčka po ní cestuje a jednou za spoustu stovek tisíc spánků všechno živé zničí.

Vzpomněla si, co jí říkal Učitel Malken o původu Světa. Možná je vada tohoto Světa právě tato smyčka. Byl tohle ten důvod, proč jeho původní stvořitelé uprchli - kvůli tomuto... náhodnému převrácení?

Nakonec už rohatec, který byl čím dál nervóznější, odmítal jít dál i přes Kallisovo pobízení. Kallis i Onara sesedli a zvíře oddusalo po svahu zpátky dolů.

Bez dechu klopýtali vysílení Onara a Kallis dál. Země byla tvrdá, téměř kluzká. Onara skopla z nohou sandály, takže se jí naboso šlo do vrchu o něco lépe. Stoupání však už bylo velice strmé a země za nimi klesala dolů pod neskutečným úhlem. Vzduch byl tak řídký, že ji každý bolestivý nádech přímo škrábal v krku.

"Jako bych se teď mohl pustit a pak bych už jenom padal a padal," zasípal Kallis.

"Nemluv," řekla Onara. "Jen lez."

V tu chvíli si však s lehkým překvapením uvědomila, že ztratila cit v nohou. Upadla a sklouzla o několik kroků po svahu dolů, kde se jí podařilo zachytit se. Ležela tam a lapala po dechu.

Kallis za ní sešplhal. Vypadalo to, že se celý třese, a když vedle ní klesl na zem, vypadalo to, jako by už neměl nikdy vstát.

"Ne," vydechla Onara. Natáhla ruku a chytila ho kolem ramen, aby se ho pokusila udržet ve vzpřímené pozici. Nejdřív ji tíha jeho těla tlačila k zemi a jí připadaly její ruce jako dvě slabé větvičky.

Pak však ucítila, jak z jejího nitra cosi probublalo vzhůru. Byl to intenzivní, nepříjemný pocit, ale hned za ním se jí do končetin vlévala nová síla. Lehce se do Kallise opřela a zvedla ho.

Podívala se na své ruce, kterými se opírala o jeho hrudník. Klouby měla nabobtnalé jako zralé bobule a zápěstí jakbysmet. Navíc se jí po kůži táhly lesklé modré skvrny. Dívala se na ně a viděla, jak se rozšiřují.

Makové víno, napadlo ji. Že by mi teď pomohlo?

Vzpomněla si na Greera a na Almoru v úkrytu. Přesně to se teď dělo jí - vytvářely se na ní cysty. Na okamžik zpanikařila. Ona přeci v úkrytu nebyla. Třeba bylo nebezpečné být na začátku procesu venku.

Se zatajeným dechem se podívala dolů a uviděla, že se jí nohy zkrátily a zesílily a hrudník i břicho se jí pod šaty podivně vyboulily. Jak jí kůži potahovaly tvrdé modré skvrny jako nějaká zvláštní infekce, měnilo se i její tělo. Byla ráda, že je Kallis v bezvědomí a že ji takhle nemůže vidět.

Ještě se však nikdy necítila tak... živá, uvědomila si. Svědila ji kůže, jako by jí celé tělo rostlo a měnilo se. Jako při metamorfóze.

Že by ji ty cysty mohly zabít? Potlačila chuť se rozesmát. Může přeci zemřít jen jednou! A pokud by díky těmto účinkům mohla zachránit Kallise - nebo se o to alespoň pokusit - tak byla jen ráda.

Země, celý svah Okraje, se otřásla, jako by byla živá. Kallis se v bezvědomí znovu skácel na ni. Onara vzhlédla vzhůru. Smyčka teď byla tak blízko, že ji mohla sledovat, jak postupuje, jak je s každým úderem jejího srdce blíž a blíž, jak do sebe vtahuje krajinu a jak ji deformuje.

Sehnula se a zdvihla Kallise. Neměla ve svých nových, naduřelých pažích ještě takový cit, takže se Kallis udeřil do hlavy o její hrud' a zasténal. Když ho však sevřela v náručí, připadal jí lehký jako panenka.

Vyrazila do 'svahu'. Nakračovala jistě, i když nesla tak těžké břemeno. Průsmyk, mezera v krajině, se už zdál být na dosah. Přestávala být člověkem, ale cítila se pořád lépe. *Vždyť už ani nemám problémy s dýcháním -*

Pak si uvědomila, že vlastně nedýchá vůbec.

Šokovaně se zastavila. Stála na hřebenu, kousek od vrcholku Světa a v náručí držela bezvládné Kallisovo tělo. Na chvíli se sama do sebe zaposlouchala. Její tělo bylo podivně tiché a složitý systém plic, průdušnice a hrtanu nevydával ani hlásek.

Očarovane pokračovala v cestě do svahu směrem k průsmyku. Čím výš stoupala, tím víc jí připadalo, že se země vyrovnává. Kallis byl v obličeji celý modrý a jazyk mu visel z úst. Pokud ho Onara nedonese zpátky někam, kde je vzduch, tak brzy zemře.

Země se otřásla. Onara padla na záda a Kallis jí vyklouzl z náruče. Podívala se nahoru.

Poprvé v životě spatřila, jak slunce klouže ze středu oblohy pryč.

Ležela na otřásající se zemi a uchváceně pozorovala zářivou kouli na nebi. Plynule zrychlovala a mířila k horám Okraje na vzdáleném konci Světa -

Ne. Slunce se nehýbe. To se hýbe země, protože se převrací na druhou stranu. A v tu chvíli země zaburácela jakoby na protest. Vzduch sice byl neskutečně řídký, ale i přesto, když vstávala, tak cítila, jak se do ní opírá vítr a žene jí do tváře prach. Uvědomila si, že jede po převracející se zemi, jako by to bylo obrovské, převalující se zvíře.

Vtom se slunce dotklo zubatých vrcholků pohoří na vzdáleném Okraji. Na okamžik to vypadalo, jako by se tam zářivá koule zastavila. A pak se přes stovky mil krajiny před ní rozlil stín jako příkrov té nejtemnější černi.

Slunce zmizelo. Jeho světlo se pomalu vytrácelo z oblohy.

Onara se postavila a nevěděla, co si má myslet. Byla zima - to cítila - ale jí to nevadilo. Na ramena se jí začal snášet lehký sněhový poprašek. *Žádné mraky však nad ní nebyly.*

Ten sníh je ze vzduchu, napadlo ji. Vzduch zamrzá.

A tehdy, když její oči přivykly okolí, uviděla, že houstnoucí tma přeci jen není úplná. Tam, kde vždycky na obloze zářilo jenom slunce, teď spatřila stovky - ne, tisíce, miliony drobných zářících bodů rozesetých po černající obloze jako sněhové vločky. *To jsou také slunce, pochopila Slunce jako to naše, ale jsou tak daleko.*

Vedle ní zasténal Kallis. Jeho by ten chlad a nedostatek vzduchu zahubil. Musí ho vrátit ke světlu. Sklonila se, sebrala ho a na svých silných nových nohou ho nesla k průsmyku v Okraji Světa, kde byly ještě stále vidět paprsky slunečního světla.

Celý Svět se převracel na druhou stranu, nebem plula vzdálená slunce a jí se pod nohama chvěla deformující se země.

Dorazila k průsmyku - vypadal uměle vytvořený, jako by šlo o jakousi výlevku na kraji Světa - a sestoupila jím na osvětlenou stranu. Ocitla se v čarokrásném světě - ve světě, kde ze země tryskaly gejzíry vody a ta se pak třeptala ve světle čerstvých slunečních paprsků.

Klouzala dolů ze 'svahu' Okraje, ale zastavila se ještě předtím, než tvrdé podloží zmizelo pod příkrovem hlíny. Zde byl vzduch dost hustý, ale pořád byli tak 'vysoko', tak daleko od středu pásu země, že jim připadala okolní krajina z kopce. Onara si uvědomila, že budou ještě následovat záplavy, požáry a další katastrofy. Nejlepší bude přečkat to tady.

Nová krajina na této straně Světa, na které nebyla po tolik generací voda ani život, vypadala jako maska vytesaná z kamenného masívu a navíc plná holých strání a prázdných údolí. Viděla budovy podobné hrobce Učitelů. Takže i zde byli lidé. Další larvy, které se nepromění ve sluněnky. Kallis zde nebude sám.

Napadlo ji, jaká jsou zde zvířata. Rohatci, sluněnky. A rostliny. Možná i ony měly svůj vlastní způsob, jak se před proměnami ochránit. Možná potká nějakého zimního rohatce, až se zase vrátí do tmy.

Kallis se pohnul. Rozkašlal se, chytil se za hrud' a snažil se vstát. Onara se k němu chtěla rozběhnout, aby ji objal. Jaká by však byla jeho reakce, až by ji spatřil v její nové, děsivé podobě?

Když se postavil a podíval se na krajinu před sebou, zůstala mu stát za zády. "Onaro," vydechl. "My jsme ještě naživu?"

Tiše řekla: "Myslím, že tam dole jsou lidé. Vidíš támhle tu skupinu budov? Tam musejí být Učitelé - nebo něco na ten způsob - kteří se právě budou probouzet z dlouhého spánku. Určitě budou stejně překvapení jako ty. Rozhodně tě rádi uvidí. Běž tam, Kallisi."

Poprvé se k ní otočil. Rysy mu ztuhly ve vyděšeném výrazu.

Natáhla k němu proměněné paže. "Neboj se mě. Já jsem jen - sluněnka. Nevidíš?"

"Onaro?"

Snažila se najít slova, kterými by mu to mohla vysvětlit. "Já už to chápu. K tomu jsou ty cysty," řekla. "Ne kvůli tomu, aby se pár vyvolených mohlo schovat před Zimou. Ale kvůli tomu, abychom mohli všichni - úplně všichni - na sebe vzít tuhle novou podobu, dojet na převrácením se Světě do temnoty a začít žít nový život. Další fázi života."

Cena za přežití však byla strašlivá - neforemný hrudník, protáhlé nohy a oteklé paže. *Úplně jako Sok*, uvědomila si najednou. *Ze mě se stal Sok!*

"Víš, jak to nejspíš všechno bylo?" pokračovala. "Kdysi se ze všech lidí stávalo to, co ze mě. Jenže se našli tací, kteří se změně bránili - jako ta larva, co jsme ji viděli v lese. A tak proti svým zimním formám, proti svým bratrům, začali bojovat. Chovali se k nim, jako by to nebyli lidé."

Udělali z nich nestvůry, kterými pak strašili děti - udělali z nich Soky.

"A teď musíme žít tenhle příšerný, převrácený život, který nás každých třicet generací tak pečlivě třídí. Jenže to takhle vůbec být nemělo, Kallisi. Měli jsme žít ve světle a ve stínu."

Zíral na ni a ztěžka dýchal. Pak z něj strach pomalu vyprchal. Natáhl ruce k jejímu obličejí. "Onaro."

Nemotorně se od něj odtáhla, protože ještě byla na svých nových nohou nejistá. "To je v pořádku," řekla. "Já jsem pořád Onara... ale zůstat s tebou nemůžu." Vzduch kolem ní jí připadal jako lepkavá příkrývka. Navzdory všemu, co ji táhlo ke Kallisovi, toužila po tom, aby už byla z tohoto vlhkého, měkkého místa pryč a aby už byla zpátky v nemilosrdném vakuu na druhé straně.

Kallis stál nehnutě. "Nechod'. Budeš sama -"

"Musím se vrátit, Kallisi. Teď mám žít v Zimě. Čeká mě ještě hodně práce."

Otočila se a rozběhla se k Okraji. Na nových, silných nohou překonala 'svah' stejně lehce, jako když kdysi lezla jako dítě po stromech.

Přemítala, co ji čeká. Třeba by se mohla dokonce vrátit domů - do Údolí, do budovy Učitelů - ale všechno to bylo zničené a krajina byla pod příkrovem ledového vzduchu poseta mrtvolami.

Nikde už teď nenajde nikoho naživu - kromě úkrytu Učitelů.

Pozvedla paže a fascinovaně si prohlížela své svaly. Dokázala by se do jejich úkrytu dostat, pustit vakuum dovnitř a nechat celý proces, ať proběhne až do konce. Jak proběhnout má.

Vzpomněla si na Almoru a na Učitele Malkena a napadlo ji, jak asi budou na svou proměnu reagovat.

Ona teď byla jediná sluněnka na celém světě. Až však probudí Učitele, už sama nebude. Učiní tomuto dlouhému období útlaču a umírání konec.

Až se objeví Zúžení znovu, řekla si v duchu, lidé budou připraveni. Další převrácení světa už přežijí všichni. A stanou se z nich sluněnky jako ze mě. Já už se o to postarám.

Obrátila se a podívala se dolů ze 'svahu'. Daleko pod ní byl vidět Kallis jako drobná, temná postavička a díval se na ni. Viděl, že se otočila, a zvedl ruku, aby jí zamával na rozloučenou. Onara zvedla zdeformovanou paži a zamávala mu.

Pak se vydala znovu do kopce.

Čekala ji Zima. Nový život, nové životní cíle. Ona však věděla, že si ve svém nitru lásku ke Kallisovi uchová jako hřejivý, hebký poklad navždy.

Několik minut nato stanula na Okraji Světa.

přeložil Tomáš Richtr